

herbevestigen het exportverbod van wapens naar Israël. Voor de bedrijven blijft ook een snelle doorlooptijd van de aanvragen voor uitvoervergunningen erg belangrijk."

Dit sluit ook aan bij OD 1.9. 'Vlaanderen draagt bij aan de bevordering van vrede en veiligheid door een transparante en efficiënte Vlaamse exportcontrole': "(...) *We werken aan een efficiëntere controle op het eindgebruik van wapens en dual use-goederen en we herbevestigen het exportverbod van wapens naar Israël. (...).*"

B. VORIGE BESLISSINGEN EN ADVIEZEN

Het advies van de Inspectie van Financiën werd verleend op 25 februari 2025.

Het bijgaande ontwerp werd aangepast aan het wetgevingstechnisch en taaladvies 2024/341 van 18 december 2024.

Advies van de SERV

De SERV heeft op 23 juni 2025 een advies verleend.

VOKA, UNIZO en BB enerzijds wijzen erop dat in het besluit aan gold plating wordt gedaan en ze vragen om zoveel mogelijk bij de Europese regelgeving aan te sluiten. Het onnodig toevoegen van bijkomende (sub)nationale regels bovenop Europese verplichtingen ondermijnt volgens hen het gelijke speelveld voor Vlaamse bedrijven.

Verordening 2021/821 voorziet immers enkel een facultatieve bevoegdheid voor lidstaten om een vergunningsplicht op te leggen bij overbrengingen van producten voor tweëerlei gebruik binnen de EU – met name wanneer:

1. de eindbestemming buiten de EU ligt;
2. de uitvoer naar die eindbestemming vergunningsplichtig zou zijn, en
3. de goederen in tussentijd niet substantieel worden bewerkt of gewijzigd.

Het strikt blijven bij de bepalingen van de verordening voorkomt ook een negatieve impact op de concurrentiepositie van Vlaamse bedrijven en sluit aan bij de strategische doelstelling van het Vlaams Defensieplan om de Vlaamse dual use-industrie duurzaam en internationaal georiënteerd te laten groeien.

De werknemersorganisaties en VERSO scharen zich achter de logica van het ontwerpbesluit om binnen de voorwaarden van de verordening een vergunningsplicht op te leggen voor overbrengingen binnen de EU, gelet op de geopolitieke ontwikkelingen die in conflictgebieden vaak gepaard gaan met buitensporig gebruik van wapens en dual use producten (zoals drones) en leiden tot mensonwaardige omstandigheden. Ze besluiten dat het argument van gold plating niet opgaat, omdat de Vlaamse overheid strikt binnen het kader van de verordening ageert.

Antwoord van de Vlaamse Regering:

De opmerking over gold plating betreft in concreto artikel 11(2) van de verordening. De Vlaamse Regering meent, net als de werknemersorganisaties en VERSO dat dit geen gold plating is omdat de mogelijkheid expliciet voorzien is in de verordening.

Daarenboven wordt in het besluit geen vergunningsplicht opgelegd op algemene wijze. Het besluit bepaalt enkel dat de Minister bevoegd is voor de uitvoering van de mogelijkheid voorzien in de Verordening. Net als in de verordening, bestaat de vergunningsplicht enkel in uitzonderlijke gevallen die case by case moeten verantwoord worden en beslist worden op Ministerieel niveau.

4. Met betrekking tot artikel 4, eerste lid, 3°, stelt de Raad van State dat uitvoering hiermee gegeven wordt aan artikel 9, lid 1 en niet artikel 9, lid 4.

In het ontwerp is toegevoegd dat het gaat om een maatregel die is vastgesteld op grond van artikel 29 van het Verdrag betreffende de Europese Unie of artikel 215 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Pagina 5 van 25

9. Met betrekking tot datzelfde artikel 5, merkt de Raad van State op, dat het de minister is die beslist over de vergunningsaanvraag en niet de DCSG en dat daarom aanpassingen nodig zijn in §3 en 6 en wellicht ook aan §1, eerste lid.

Antwoord van de Vlaamse Regering:

De aanpassingen aan artikel 5, §3 en §6, zijn doorgevoerd, conform de opmerking van de Raad van State.

Deze wijziging is niet nodig in §1, eerste lid. Immers, dat de minister de uiteindelijke beslissing neemt over de aflevering van een vergunning blijkt duidelijk uit diezelfde §1, derde lid. In het eerste lid gaat het niet over de aflevering van de vergunning, noch over het instellen van een systematische verplichting zoals onder artikel 4. Het gaat over een ad hoc opleggen van vergunningsplicht naar aanleiding van actuele vermoedelijke bezorgdheden op een transactie die aan het plaatsvinden is. Dit is een ad hoc beslissing van de DCSG die evaluatie van de transactie en de vermoedelijke bezorgdheden toelaat. Deze actie van de DCSG houdt dus geen definitieve beslissing in, noch heeft zij een algemene uitwerking. Na analyse door de DCSG, is het de minister, conform §1, derde lid, die de vergunning aflevert of beslist tot een weigering. Het is belangrijk om snel op de bal te kunnen spelen, als nodig, dat deze bevoegdheid bij de DCSG ligt. De beslissing om een vergunning te vereisen, omhelst niet een finale uitspraak over de toelaatbaarheid van de transactie. De uiteindelijke beslissing over de toelaatbaarheid, ligt, conform het derde lid van §1, bij de minister.

10. Met betrekking artikel 5, §6, merkt de Raad van State op dat de geldigheidstermijn van 3 jaar voor individuele en globale vergunningen afwijkt van de maximale geldigheidstermijn van 2 jaar, voorzien in de verordening.

Antwoord van de Vlaamse Regering:

Tijdens de onderhandelingen rond de herziening van de dual use verordening die leidde tot de aanneming van Verordening (EU) nr. 2021/821 werd de termijn in artikel 12, lid 3, DUV besloten specifiek om lidstaten te laten afzien van geldigheidstermijnen van slechts een jaar of minder, tenzij er aanzienlijke risico-elementen aanwezig zijn die een kortere geldigheidsduur verantwoorden. Ondanks de bewoording in de Verordening werd dit artikel niet opgenomen om bezorgdheden over enige lange(re) doorlooptijd te adresseren. Om deze reden wordt beroep gedaan op de mogelijkheid voorzien in het artikel, dat voorschrijft dat de bevoegde autoriteit anders kan besluiten.

11. Met betrekking tot artikel 7, merkt de Raad van State op dat verwezen moet worden naar artikel 8 in plaats van artikel 7.

Antwoord van de Vlaamse Regering:

Dit artikel is aangepast, conform de opmerking van de Raad van State.

12. Met betrekking tot artikel 9, merkt de Raad van State op dat de artikelen 4, lid 4, en 5, lid 4, toegevoegd moeten worden aan de lijst van de artikelen die worden opgesomd in het kader van de informatie-uitwisseling met de betreffende autoriteiten en instanties.

Antwoord van de Vlaamse Regering:

Deze artikelen zijn toegevoegd, conform de opmerking van de Raad van State.

Dit is buiten de scope van dit besluit.

Antwoord van de Vlaamse Regering:

Dit is rechtgezet, conform de opmerking van de Raad van State.

Antwoord van de Vlaamse Regering:

Dit is rechtgezet, conform de opmerking van de Raad van State.

A. ALGEMENE TOELICHTING

Het ontwerp van besluit vervangt het besluit van 14 maart 2014 van de Vlaamse Regering tot regeling van de uitvoer, doorvoer en overbrenging van producten voor tweeeërlei gebruik en het verlenen van technische bijstand, gewijzigd bij de besluiten van 26 april 2018 en 12 oktober 2020. Het besluit van 14 maart 2014 gaf uitvoering aan verordening (EG) nr. 428/2009 van de Raad van 5 mei 2009 tot instelling van een communautaire regeling voor controle op de uitvoer, de overbrenging, de tussenhandel en de doorvoer van producten voor tweeeërlei gebruik en aan gemeenschappelijk optreden 2000/401/GBVB van de Raad van 22 juni 2000 inzake de controle op technische bijstand in verband met bepaalde vormen van militair eindgebruik. Ondertussen is deze Europese regelgeving geactualiseerd en vervangen door de verordening (EU) 2021/821 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2021 tot instelling van een Unieregeling voor controle op de uitvoer, de tussenhandel, de technische bijstand, de doorvoer en de overbrenging van producten voor tweeeërlei gebruik. Een wijziging van het besluit van 14 maart 2014 van de Vlaamse Regering tot regeling van de uitvoer, doorvoer en overbrenging van producten voor tweeeërlei gebruik en het verlenen van technische bijstand, is bijgevolg noodzakelijk. Omdat het een groot aantal wijzigingen betreft, is het meer aangewezen het oude besluit op te heffen en te vervangen door een nieuw besluit.

De nieuwe verordening 2021/821 heeft hoofdzakelijk tot doel solide wettelijke voorschriften te handhaven met betrekking tot producten voor tweëerlei gebruik, en de uitwisseling van relevante informatie en een grotere transparantie te versterken. Specifiek voor producten voor cybersurveillance moet rekening gehouden worden met het risico dat deze worden gebruikt in verband met binnenlandse repressie of het plegen van ernstige schendingen van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht.

Ter naleving van de internationale verplichtingen en verbintenissen van de lidstaten en van de Unie, met name wat non-proliferatie, regionale vrede, veiligheid en stabiliteit en de eerbiediging van de mensenrechten en het internationale humanitaire recht betreft, is een doeltreffend controlesysteem voor de uitvoer van producten voor tweeeërlei gebruik noodzakelijk. De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties heeft in Resolutie 1540 (2004) van 28 april 2004 besloten

Structuur van het besluit

- Een eerste hoofdstuk dat de definities bevat.
- Een tweede hoofdstuk dat de vergunningen en verboden regelt.
Er zijn verschillende gronden, van waaruit een vergunningsplicht gecreëerd wordt of kan worden volgens de verordening:
 - a) zo zijn er de transacties, waarvoor de verordening zelf bepaalt dat ze vergunningsplichtig zijn;
 - b) de transacties waarvoor de lidstaten kunnen beslissen of ze vergunningsplichtig zijn (cf. de artikelen 2 en 3 van huidig ontwerp van besluit);
 - c) de transacties waarvoor de bevoegde autoriteiten kunnen beslissen of ze vergunningsplichtig zijn. In dit geval zal het steeds gaan om een vergunning voor een concrete transactie (cf. artikel 4 van huidig ontwerp van besluit).De verboden volgen niet rechtstreeks uit de verordening, maar moeten telkens geactiveerd worden door de lidstaat of de bevoegde autoriteit;
- Een derde hoofdstuk dat de rapportering regelt;
- Een vierde hoofdstuk dat de vertrouwelijkheid van de informatie regelt;
- Een vijfde hoofdstuk dat de verwerking van persoonsgegevens regelt;
- Een zesde hoofdstuk dat opheffingsbepalingen bevat;
- Een zevende hoofdstuk met een slotbepaling.

B. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Dit besluit is een gedeeltelijke omzetting van verordening (EU) 2021/821 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2021 tot instelling van een Unieregeling voor controle op de uitvoer, de tussenhandel, de technische bijstand, de doorvoer en de overbrenging van producten voor tweeterlei gebruik, omdat de verordening deels ook gaat over federale bevoegdheden.

Dit artikel bevat definities van begrippen, die verder in de tekst voorkomen. Daar waar begrippen reeds gedefinieerd zijn in de verordening (EU) 2021/821 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2021 tot instelling van een Unieregeling voor controle op de uitvoer, de

tussenhandel, de technische bijstand, de doorvoer en de overbrenging van producten voor tweëërlei gebruik, wordt verwezen naar de definities uit deze verordening:

- voor de definitie van 'doorvoer' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 11, van de verordening, die luidt als volgt: *"Vervoer van niet-Unieproducten voor tweeeërlei gebruik die in het Douanegebied van de Unie worden binnengebracht en door dat gebied worden vervoerd met een bestemming buiten het douanegebied van de Unie indien die producten: a) onder een regeling extern douanevervoer wordt geplaatst overeenkomstig artikel 226 van het douanewetboek van de Unie en slechts over het douanegebied van de Unie worden doorgevoerd; b) worden overgeladen in of rechtstreeks worden wederuitgevoerd uit een vrije zone; c) zich in tijdelijke opslag bevinden en rechtstreeks worden wederuitgevoerd uit een ruimte voor tijdelijke opslag, of d) in het douane gebied van de Unie werden binnengebracht met hetzelfde vaartuig of luchtvaartuig dat de producten zonder lossing uit dat gebied zal voeren;"*;
- voor de definitie van 'exporteur' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 3, van de verordening, die luidt als volgt:
"a) elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die of elk partnerschap dat op het tijdstip dan de uitvoeraangifte, de aangifte tot wederuitvoer of een summier aangifte bij uitgaan wordt aanvaard, het contract met de ontvanger in het derde land heeft en die of dat het recht heeft te beslissen dat het product naar een bestemming buiten het douanegebied van de Unie wordt verzonden; indien geen uitvoercontract is gesloten of indien de houder van het contract niet namens zichzelf handelt, wordt onder de exporteur de persoon verstaan die het recht heeft om te beslissen de producten naar een bestemming buiten het douanegebied van de Unie te verzenden; b) elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die of elk partnerschap dat besluit via elektronische media, met inbegrip van fax, telefoon, e-mail of enig ander elektronisch middel, programmatuur of technologie naar een bestemming buiten het douanegebied van de Unie te zenden of dergelijke programmatuur en technologie in elektronische vorm beschikbaar te stellen aan natuurlijke of rechtspersonen of aan partnerschappen buiten het douanegebied van de Unie. Indien het recht om over de producten voor tweeeërlei gebruik te beschikken toekomt aan een persoon die op grond van het contract waarop de uitvoer berust, buiten het douanegebied van de Unie ingezetene of gevestigd is, wordt de exporteur geacht de in het douanegebied van de Unie ingezetene of gevestigde contracterende partij te zijn; c) indien punt a) of b) niet van toepassing is, elke natuurlijke persoon die de uit te voeren producten voor tweeeërlei gebruik bij zich draagt wanneer deze producten voor tweeeërlei gebruik deel uitmaken van zijn persoonlijke bagage zoals bedoeld in artikel 1, punt 19), onder a), van de Gedelegeerde Verordening (EU) 2015/2446 van de Commissie;";
- voor de definitie van 'producten voor tweeeërlei gebruik' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 1, van de verordening, die luidt als volgt: *"producten, met inbegrip van programmatuur en technologie, die zowel een civiele als een militaire bestemming kunnen hebben, met inbegrip van producten die kunnen worden gebruikt voor het ontwerp, de ontwikkeling, de productie of het gebruik van nucleaire, chemische of biologische wapens of hun overbrengingsmiddelen met inbegrip van alle producten die voor niet-explosieve doeleinden kunnen worden gebruikt en op enige manier bijdragen aan de vervaardiging van nucleaire wapens of andere nucleaire explosiemiddelen;"*;
- voor de definitie van 'technische bijstand' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 9, van de verordening, die luidt als volgt: *"elke technische ondersteuning in verband met reparaties, ontwikkeling, vervaardiging, assemblage, beproeving, onderhoud of enige andere technische dienst; technische bijstand kan de vorm aannemen van bijvoorbeeld instructies, advies, opleiding, overdracht van praktische kennis of vaardigheden of adviesdiensten,*

////////////////////////////////////

onder meer langs elektronische weg alsmede via telefoon of andere mondelinge vormen van bijstand;"

- voor de definitie van 'uitvoer' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 2, van de verordening, die luidt als volgt:
*"a) een uitvoerregeling in de zin van artikel 269 van het douanewetboek van de Unie;
b) wederuitvoer in de zin van artikel 270 van het douanewetboek van de Unie; er is ook sprake van wederuitvoer wanneer tijdens een doorvoer door het douanegebied van de Unie overeenkomstig punt 11) van dit artikel een summiere aangifte bij uitgaan moet worden ingediend omdat de eindbestemming van de producten is gewijzigd;
c) een regeling passieve veredeling in de zin van artikel 259 van het douanewetboek van de Unie, of
d) de overdracht van programmatuur of technologie door middel van elektronische media, met inbegrip van fax, telefoon, e-mail of enig andere elektronisch middel, naar een bestemming buiten het douanegebied van de Unie; dit omvat het in elektronische vorm beschikbaar stellen van deze programmatuur en technologie aan natuurlijke personen of rechtspersonen of aan partnerschappen buiten het douanegebied van de Unie; dit omvat ook de mondelinge overdracht van technologie wanneer de technologie wordt beschreven via een medium voor spraakoverdracht;"*
- voor de definitie van 'uniale algemene vergunning' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 15, van de verordening, die luidt als volgt: *"uitvoervergunning die voor uitvoer naar bepaalde landen van bestemming beschikbaar is voor alle exporteurs die zich houden aan de voorwaarden en eisen vermeld in bijlage II, secties A tot en met H"*;
- voor de definitie van 'Vlaamse nationale uitvoervergunning' wordt verwezen naar de definitie in artikel 2, lid 16, van de verordening die luidt als volgt: *"uitvoervergunning die in de nationale wetgeving wordt gedefinieerd, overeenkomstig artikel 12, lid 6, en bijlage III, sectie C"*.

Voor de definitie van ‘overbrenging’, verwijst het ontwerp naar artikel 11 van de verordening 2021/821, gezien er geen specifieke definitie is voor ‘overbrenging’ in artikel 2. Uit artikel 11 van de verordening volgt dat het gaat over een overbrenging binnen de Unie van producten voor tweeterlei gebruik, dit in tegenstelling tot ‘doorvoer’, waar producten in de Unie worden binnengebracht van buiten het douanegebied van de Unie, met een eindbestemming buiten het douanegebied van de Unie.

Op 2 punten wordt afgeweken van de definities uit de verordening:

- voor globale uitvoervergunningen bevat artikel 2, lid 13 volgende definitie: *“vergunning die aan één specifieke exporteur voor een type of categorie producten voor tweërlei gebruik wordt verleend en die voor uitvoer naar één of meer met naam genoemde eindgebruikers en/of in één of meer met naam genoemde landen geldig kan zijn”*. Deze definitie is volgens de verordening alleen van toepassing op uitvoervergunningen, ofschoon een globale vergunning ook verleend kan worden voor doorvoer of overbrenging. Daarom werd in het ontwerp een aangepaste definitie opgenomen;
- voor individuele uitvoervergunningen bevat artikel 2 lid 12 volgende definitie: *“vergunning die aan één specifieke exporteur voor één eindgebruiker of ontvanger in een derde land wordt verleend en betrekking heeft op één of meer producten voor tweërlei gebruik”*. Deze definitie is volgens de verordening alleen van toepassing op uitvoervergunningen, ofschoon een individuele vergunning ook verleend kan worden voor doorvoer, overbrenging of technische bijstand. Daarom werd in het ontwerp een aangepaste definitie opgenomen.

Art. 3.

Dit artikel legt een vergunningsplicht op in een aantal gevallen, waar de verordening de keuze laat aan de lidstaten om al dan niet een vergunningsplicht op te leggen.

Voor paragraaf 1, gaat het niet om een extra vergunningsplicht *stricto sensu*, maar om een verlaging van de drempel van de vergunningsplicht: immers, al de onderstaande transacties zijn volgens de verordening sowieso vergunningsplichtig als de exporteur of de verlener van technische bijstand door de bevoegde autoriteit op de hoogte gebracht is van een mogelijk problematisch gebruik of zelf “kennis” heeft van dit mogelijk problematisch gebruik. In de onderstaande gevallen treedt de vergunningsplicht al in werking als de exporteur, respectievelijk de verlener van de technische bijstand, zelf een “gefundeerd vermoeden” heeft van een problematisch gebruik. Het eerste geval, met name in geval van uitvoer, was ook al vergunningsplichtig volgens artikel 5 van het oude besluit. Het oude besluit voorzag in artikel 7 iets gelijkaardigs voor doorvoer, maar eigenlijk bevat de verordening geen gelijkaardige bepaling voor doorvoer. Het gaat om de volgende gevallen:

- Het geval van artikel 4, lid 3, van de verordening, dat luidt als volgt: *“Een lidstaat kan nationale wetgeving aannemen of handhaven waarbij voor de uitvoer van producten voor tweeeërlei gebruik die niet op de lijst van bijlage I voorkomen, een vergunningsplicht wordt opgelegd indien de exporteur een gefundeerd vermoeden heeft dat de producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een of meer van de in lid 1 van dit artikel genoemde gebruiken.”*.
- Het geval van artikel 5, lid 3, van de verordening, dat luidt als volgt: *“Een lidstaat kan nationale wetgeving aannemen of handhaven waarbij voor de uitvoer van producten voor cybersurveillance die niet op de lijst van bijlage I voorkomen, een vergunningsplicht wordt opgelegd indien de exporteur een gefundeerd vermoeden heeft dat die producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een of meer van de in lid 1 van dit artikel genoemde gebruiken.”* Het gaat om een gebruik in verband met *“binnenlandse repressie of het plegen van ernstige schendingen van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht”*;
- Het geval van artikel 8, lid 5, van de verordening, dat luidt als volgt: *“Een lidstaat kan nationale wetgeving aannemen of handhaven waarbij een vergunningsplicht wordt opgelegd voor het verlenen van technische bijstand indien een verlener van technische bijstand die voornemens is technische bijstand te verlenen voor producten voor tweeeërlei gebruik, een gefundeerd vermoeden heeft dat die producten bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden.”*

De potentieel problematische gebruiken uit artikel 4, lid 1 van de verordening, waar artikel 2, §1, 1° en 3° naar verwijzen zijn de volgende:

- “a) gebruik in verband met de ontwikkeling, de productie, de behandeling, de bediening, het onderhoud, de opslag, de opsporing, de herkenning of de verspreiding van chemische, biologische of nucleaire wapens of andere nucleaire explosiemiddelen, of voor de ontwikkeling, de productie, het onderhoud of de opslag van raketten die dergelijke wapens naar hun doel kunnen voeren.
b) voor militair eindgebruik, indien op het kopende land of het land van bestemming een wapenembargo rust; voor de toepassing van dit punt wordt onder “militair eindgebruik” verstaan:

////////////////////////////////////

i) de verwerking in militaire producten die voorkomen op de militaire lijst van de lidstaten;
ii) het gebruik van productie-, test- of onderzoeksapparatuur en onderdelen daarvan, voor de ontwikkeling, de productie of het onderhoud van militaire producten die op de militaire lijst van de lidstaten voorkomen, of
iii) het gebruik van onafgewerkte producten in een fabriek voor de fabricage van militaire producten die op de militaire lijst van de lidstaten voorkomen;

c) om te worden gebruikt als onderdelen of componenten van militaire producten die op de nationale militaire lijst voorkomen en die vanaf het grondgebied van een lidstaat zijn uitgevoerd zonder vergunning of met schending van een in de nationale wetgeving van die lidstaat voorgeschreven vergunning.”

Paragraaf 2 stelt een vergunning verplicht voor het geval van artikel 8, lid 4, van de verordening, dat het volgende stelt: “Een lidstaat kan de toepassing van lid 1 uitbreiden tot niet in de lijst opgenomen producten voor tweeeërlei gebruik” en waarbij lid 1 het volgende stelt: “Een vergunning is vereist voor het verlenen van technische bijstand met betrekking tot in bijlage I opgenomen producten voor tweeeërlei gebruik; indien de verlener van technisch bijstand door de bevoegde autoriteit in kennis is gesteld van het feit dat de betrokken producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden.”. Met andere woorden de vergunningsplicht van artikel 8, lid 1, geldt ook voor technische bijstand met betrekking tot niet in lijst I opgenomen producten voor tweeeërlei gebruik.

Paragraaf 3 geeft de bevoegde minister de bevoegdheid om in uitvoering van artikel 7, lid 3 van de verordening, een verbod op te leggen voor de doorvoer van producten voor tweëërlei gebruik die niet voorkomen op lijst I. Artikel 7, lid 3, van de verordening stelt het volgende: *“Een lidstaat kan de toepassing van lid 1 uitbreiden tot niet in de lijst opgenomen producten voor tweëërlei gebruik.”* en lid 1 van dat artikel 7 stelt het volgende: *“De doorvoer van niet-Unieproducten voor tweëërlei gebruik die zijn opgenomen in bijlage I, kan te allen tijde worden verboden door de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar de producten zich bevinden, indien de producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden.”*

Artikel 2, lid 18, van de verordening, waar het tweede lid van paragraaf 3 naar verwijst, definieert 'niet-Unieproducten voor tweëerlei gebruik' als volgt: *"producten die de status hebben van niet-Uniegoederen in de zin van artikel 5, punt 24), van het douanewetboek van de Unie"*.

Het derde lid van paragraaf 3 creëert de mogelijkheid om ook een vergunning te verplichten voor de doorvoer van producten voor tweeërlei gebruik die niet voorkomen op lijst I, vooraleer over te gaan tot een verbod. Door de toepassing van het verbod van artikel 7, lid 1 van de verordening uit te breiden naar producten die niet op lijst I voorkomen, lijkt ook een uitbreiding van de toepassing van artikel 7, lid 2 van de verordening immers aangewezen. Dit artikel 7, lid 2 van de verordening, luidt als volgt: *“Alvorens een besluit te nemen over het al dan niet verbieden van doorvoer, kan de bevoegde autoriteit in individuele gevallen een vergunningsplicht opleggen voor een specifiek geval van doorvoer van producten voor tweeërlei gebruik die zijn opgenomen in bijlage I, indien de producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden. Indien de doorvoer over het grondgebied van meerdere lidstaten plaatsvindt, kan de bevoegde autoriteit van elke betrokken lidstaat deze doorvoer over zijn grondgebied verbieden.”*

Art. 4.

Dit artikel behandelt de gevallen, waarin een lidstaat, volgens de verordening een vergunning of verbod kan opleggen. Dit artikel delegeert die bevoegdheid naar de bevoegde minister. De

////////////////////////////////////

Paragraaf 1 geeft uitvoering aan artikel 9, lid 1, van de verordening, dat het volgende stelt: “Een lidstaat kan om redenen van openbare veiligheid, met inbegrip van de voorkoming van terreurdaden, of uit mensenrechtenoverwegingen een verbod instellen op of een vergunningsplicht opleggen voor de uitvoer van producten voor tweeërlei gebruik die niet op de lijst van bijlage I voorkomen.”.

a) de exporteur of de bevoegde autoriteit weet dat de eindbestemming van die producten buiten het douanegebied van de Unie ligt;

b) de uitvoer van de producten naar die eindbestemming onderworpen is aan een vergunningsplicht op grond van artikel 3, 4, 5, 9 of 10 in de lidstaat van waaruit de producten moeten worden uitgevoerd, en deze export, rechtstreeks vanaf zijn grondgebied, niet is toegestaan bij een algemene of globale vergunning, en

c) de producten niet worden verwerkt of bewerkt in de zin van artikel 60, lid 2, van het douanewetboek van de Unie in de lidstaat waarnaar zij worden overgebracht.”

- de vergunning overeenkomstig artikel 7, lid 2, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Alvorens een besluit te nemen over het al dan niet verbieden van doorvoer, kan de bevoegde autoriteit in individuele gevallen een vergunningsplicht opleggen voor een specifiek geval van doorvoer van producten voor tweeërlei gebruik die zijn opgenomen in bijlage I, indien de producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden. (...)”;
- de vergunning overeenkomstig artikel 8, lid 2, van de verordening, dat het volgende stelt:
“Indien een verlener van technische bijstand voornemens is technische bijstand te verlenen voor in bijlage I opgenomen producten voor tweeërlei gebruik en hij er kennis van draagt dat die producten geheel of gedeeltelijk bestemd zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden, stelt hij de bevoegde autoriteit daarvan in kennis. Die bevoegde autoriteit beslist of voor de beoogde technische bijstandsdiensten een vergunning wordt vereist.”

- *“a) gebruik in verband met de ontwikkeling, de productie, de behandeling, de bediening, het onderhoud, de opslag, de opsporing, de herkenning of de verspreiding van chemische, biologische of nucleaire wapens of andere nucleaire explosiemiddelen, of voor de ontwikkeling, de productie, het onderhoud of de opslag van raketten die dergelijke wapens naar hun doel kunnen voeren.*
- b) voor militair eindgebruik, indien op het kopende land of het land van bestemming een wapenembargo rust; voor de toepassing van dit punt wordt onder “militair eindgebruik” verstaan:*
 - i) de verwerking in militaire producten die voorkomen op de militaire lijst van de lidstaten;*
 - ii) het gebruik van productie-, test- of onderzoeksapparatuur en onderdelen daarvan, voor de ontwikkeling, de productie of het onderhoud van militaire producten die op de militaire lijst van de lidstaten voorkomen, of*
 - iii) het gebruik van onafgewerkte producten in een fabriek voor de fabricage van militaire producten die op de militaire lijst van de lidstaten voorkomen;*
- c) om te worden gebruikt als onderdelen of componenten van militaire producten die op de nationale militaire lijst voorkomen en die vanaf het grondgebied van een lidstaat zijn uitgevoerd zonder vergunning of met schending van een in de nationale wetgeving van die lidstaat voorgeschieden vergunning.”.*

Paragraaf 2 verduidelijkt het territoriaal toepassingsgebied van de vergunningsverlening door het Vlaamse Gewest. De gehanteerde criteria vloeien voort uit de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 12 augustus 2003 (*Parl. St.*, Kamer, 2003, stuk 51/0129/005, p45) en verdere afspraken die de gewesten daarover onderling hebben gemaakt. Deze stemmen ook overeen met de criteria hieromtrent uit artikel 4 van het Wapenhandeldecreet. In het geval van 1° van paragraaf 2

Paragraaf 3 bepaalt waarmee de minister rekening houdt bij de beoordeling van een aanvraag voor een vergunning. Eerst en vooral verwijst deze paragraaf naar de criteria die staan in artikel 15, lid 1, van de verordening. Artikel 15, lid 1, stelt het volgende: *“Bij hun besluit om al dan niet een vergunning te verlenen of een doorvoer te verbieden uit hoofde van deze verordening, houden de lidstaten rekening met alle ter zake dienende overwegingen, waaronder:*

d) overwegingen omtrent het voorgenomen eindgebruik en het onttrekkingsgevaar.”

Artikel 16, lid 5, stelt het volgende: *“Alvorens de bevoegde autoriteit van een lidstaat uit hoofde van deze verordening besluit al dan niet een vergunning te verlenen of een doorvoer te verbieden, gaat zij op basis van alle geldige weigeringen of besluiten betreffende een verbod op de doorvoer van in de lijst in bijlage I opgenomen producten voor tweëerlei gebruik uit hoofde van deze verordening na of een vergunning of doorvoer door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat voor een wezenlijk identieke transactie is geweigerd. Zij pleegt dan overleg met de bevoegde autoriteiten van de lidstaten die dergelijke vergunningen hebben geweigerd of het besluit hebben genomen de doorvoer te verbieden, als bedoeld in de leden 1, 3 en 4 van dit artikel.*

Indien meer informatie nodig is om de betrokken transactie correct te beoordelen, komen de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten overeen die termijn van tien werkdagen te verlengen. De verlenging bedraagt evenwel niet meer dan dertig werkdagen.

Indien de bevoegde autoriteit na dit overleg besluit een vergunning te verlenen of de doorvoer toe te staan, stelt zij de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten en de Commissie daarvan in kennis en verstrekt zij daarbij alle relevante informatie om het besluit toe te lichten.”

De verordening voorziet in artikel 15, lid 2, dat bij de beoordeling van een aanvraag om een globale uitvoervergunning ook de implementatie van een intern nalevingsprogramma in aanmerking wordt genomen. Omdat in de praktijk de DCSG dit niet alleen controleert voor globale uitvoervergunningen, maar ook voor de andere vergunningen, is dit opgenomen in paragraaf 3. Een intern nalevingsprogramma wordt in artikel 2, lid 21, als volgt gedefinieerd in de verordening:

“aanhoudende doeltreffende, passende en evenredige beleidsmaatregelen en procedures die door exporteurs zijn vastgesteld om de naleving van de bepalingen en doelstellingen van deze verordening en de voorwaarden van de uit hoofde van deze verordening vastgestelde vergunningen te vergemakkelijken, met inbegrip van onder meer zorgvuldigheidsmaatregelen (due diligence-maatregelen) ter beoordeling van risico's in verband met de uitvoer van de producten naar bepaalde eindgebruikers en in verband met de uiteindelijke doeleinden”.

Paragraaf 4 laat de bevoegde minister toe voorwaarden en beperkingen te koppelen aan een vergunning. Dit volgt niet rechtstreeks uit de verordening, maar is wel voorzien in artikel 6 van de wet van 11 september 1962 betreffende de in-, uit- en doorvoer van goederen en de daaraan verbonden technologie: *“Onverminderd de door de Koning vastgestelde algemene voorwaarden kunnen de bevoegde Ministers, samen, ten laatste op het ogenblik van de aflevering van de voorafgaande machtigingen inzake toekenning en gebruik ervan bijzondere voorwaarden opleggen, hetzij bij wege van verordeningen, hetzij bij wege van onderrichtingen voor de met het afleveren van de vergunningen belaste diensten. Deze bijzondere voorwaarden kunnen de verplichting inhouden de voorafgaande machtigingen in een bepaalde mate te benutten.”*

Paragraaf 6 bepaalt de geldigheidsduur van de individuele en globale vergunningen. Deze wordt vastgesteld op een termijn van 3 jaar, behalve voor grote projecten. Artikel 12, lid 3 van de verordening stelt het volgende voor individuele en globale uitvoervergunningen: “*Individuele en globale uitvoervergunningen zijn hoogstens twee jaar geldig, tenzij de bevoegde autoriteit anders besluit.*”

Vergunningen voor grote projecten worden als volgt gedefinieerd in artikel 2, lid 2, 14° van de verordening: *“een individuele uitvoervergunning of een globale uitvoervergunning die aan één specifieke exporteur voor een type of categorie van producten voor tweëërlei gebruik wordt verleend en die voor uitvoer naar één of meer met naam genoemde eindgebruikers in één of meer met naam genoemde derde landen geldig kan zijn met het oog op een specifiek grootschalig project.”* De verordening legt de geldigheidsduur voor deze vergunningen zelf vast in artikel 12, lid 3: *“(…) Vergunningen voor grote projecten zijn geldig voor een door de bevoegde autoriteit vast te stellen termijn, maar niet langer dan vier jaar, behalve in naar behoren gemotiveerde omstandigheden in verband met de duur van het project.”*

Paragraaf 7 geeft uitvoering aan artikel 11, lid 9, van de verordening: *“In relevante handelsbescheiden die betrekking hebben op de overbrenging binnen de Unie van in de lijst van bijlage I vermelde producten voor tweëerlei gebruik dient duidelijk te worden vermeld dat die producten bij uitvoer uit het douanegebied van de Unie aan controle worden onderworpen. Die handelsbescheiden omvatten met name een verkoopcontract, een orderbevestiging, een factuur of een verzendingsborderel.”*

Deze paragraaf beoogt ook Vlaamse ondernemingen te beschermen tegen de gevolgen van niet-vergunde of ongeoorloofde uitvoer door hun klanten.

Art. 6.

De DCSG kan een verleende vergunning schorsen, waarna de bevoegde minister de vergunning kan nietig verklaren, wijzigen of intrekken. Dit is in uitvoering van artikel 16, lid 1, van de verordening dat het volgende stelt: *“De bevoegde autoriteit kan, overeenkomstig deze verordening handelend, weigeren een uitvoervergunning te verlenen en een reeds door haar verleende uitvoervergunning nietig verklaren, schorsen, wijzigen of intrekken. (...)”*

Art. 7.

Paragraaf 1 voorziet de mogelijkheid voor de bevoegde minister om Vlaamse nationale algemene uitvoervergunningen uit te vaardigen. Het gaat om de vergunningen, als volgt gedefinieerd in artikel 2, lid 16 van de verordening: *“uitvoervergunning die in de nationale wetgeving wordt gedefinieerd, overeenkomstig artikel 12, lid 6, en bijlage III, sectie C”*. Artikel 12, lid 6, b), van de verordening stelt hierover nog het volgende: *“Nationale algemene uitvoervergunningen: a) zijn niet van toepassing op producten die op de lijst van bijlage II, sectie I, voorkomen; b) worden gedefinieerd in het nationale recht of in de nationale praktijk; zij kunnen worden gebruikt door alle exporteurs die ingezetene of gevestigd zijn in de lidstaat die die vergunningen afgeeft, indien zij voldoen aan de voorschriften van deze verordening en van de aanvullende nationale wetgeving; zij worden afgegeven overeenkomstig bijlage III, sectie C; c) mogen niet worden gebruikt indien de exporteur er door de bevoegde autoriteit van in kennis is gesteld dat de producten in kwestie geheel of gedeeltelijk bestemd zijn of kunnen zijn voor een van de in artikel 4, lid 1, genoemde doeleinden, of indien de exporteur er kennis van draagt dat de producten bestemd zijn voor die doeleinden. Nationale algemene uitvoervergunningen kunnen ook van toepassing zijn op de producten en bestemmingen die op de lijst van bijlage II, secties A tot en met H, voorkomen.”*

Paragraaf 2 voorziet een registratieplicht voor zij die gebruik maken van een nationale of uniale algemene uitvoervergunning. Het corpus van de verordening voorziet dit niet, maar voor uniale algemene uitvoervergunningen, bevat bijlage II, met al de geldende uniale algemene uitvoervergunningen, wel telkens een registratieplicht. De registratie laat toe een zicht te hebben op de gebruikers van de vergunningen, het begeleiden van zij die een registratie aanvragen in de naleving van alle voorwaarden, en het verifiëren dat rapporteringen volledig en correct worden gedaan. Registratie kan alleen als de aanvrager zijn woonplaats of maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest heeft. Als de aanvrager zijn woonplaats of maatschappelijke zetel in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft of in een ander Gewest, is die andere lidstaat of dat ander Gewest bevoegd voor het registreren. Als de aanvrager zijn woonplaats of maatschappelijke zetel buiten de Europese Unie heeft, kan registratie toch gebeuren in het Vlaamse Gewest als de goederen zich fysiek op het grondgebied van het Vlaamse Gewest bevinden.

Paragraaf 3 maakt het mogelijk gebruikers van een nationale of uniale vergunning te schrappen uit het register. Dit kan wanneer zij niet rapporteren zoals vereist, maar ook als er redelijke twijfel is over het vermogen van de gebruiker om de voorwaarden van de vergunning of dit besluit na te leven. Dit laatste volgt uit artikel 12, lid 7 van de verordening. Artikel 12, lid 7 van de verordening is alleen van toepassing op uniale vergunningen. Het is logisch om deze mogelijkheid tot schrappen open te trekken naar nationale vergunningen.

Art. 8.

Paragraaf 1 voorziet dat gebruikers van een vergunning, als vermeld in artikel 5, §1, gedurende 10 jaar gedetailleerde register of dossiers bijhouden, waarbij verwezen wordt naar artikel 27, lid 1, van de verordening. Dit artikel stelt het volgende: *“De exporteurs van producten voor tweeeërlei gebruik*

houden volgens de nationale wetgeving of de in de betreffende lidstaat gebruikelijke methoden gedetailleerde registers of dossiers van hun uitvoer bij. Deze registers of dossiers bevatten met name de handelsbescheiden, zoals facturen, manifesten, vrachtbrieven of andere vervoersdocumenten, waarin voldoende gegevens voorkomen voor de vaststelling van:

- a) een omschrijving van de producten voor tweeeërlei gebruik;*
- b) de hoeveelheid producten voor tweeeërlei gebruik;*
- c) naam en adres van de exporteur en van de ontvanger;*
- d) indien bekend, het eindgebruik en de eindgebruiker van de producten voor tweeeërlei gebruik."*

Het oude besluit van 14 maart 2014 voorzag in artikel 10 en 11 nog een bewaartermijn van 7 jaar. Artikel 27, lid 3 van de verordening voorziet een bewaartermijn van 5 jaar. De nieuwe termijn van 10 jaar is afgestemd op de termijn voorzien in artikel 60, paragraaf 3 van het wetboek van de belasting op de toegevoegde waarde, dat het volgende stelt: *“De facturen en kopieën van facturen bedoeld in paragraaf 1 dienen te worden bewaard gedurende ‘tien jaar’ te rekenen vanaf 1 januari van het jaar volgend op de datum van uitreiking.”*

Deze paragraaf voorziet ook voor individuele vergunningen de algemene regel dat de gebruiker na volledig gebruik of afloop van de vergunning, de originele vergunning gedurende tien jaar moet bijhouden. Een uitgebreide rapportering zoals voorzien in paragraaf 2 voor globale, uniale of Vlaamse nationale vergunningen is hier immers niet zinvol omdat alle nodige gegevens op de vergunning staan. Alleen als er voorwaarden verbonden zijn aan de individuele vergunning kan een rapportering conform paragraaf 2 zinvol zijn.

Paragraaf 2 herhaalt artikel 10, §3 en artikel 11, §3 van het oude besluit, met dat verschil dat de deadline van 31 januari niet alleen meer geldt voor de uniale algemene uitvoervergunning, maar ook voor de globale en Vlaamse nationale vergunning.

Paragraaf 3 voorziet, in afwijking van paragraaf 2, dat ook voor individuele vergunningen rapportering opgelegd kan worden, als er voorwaarden verbonden zijn aan deze individuele vergunning.

Paragraaf 4 bepaalt dat rapportering voor globale, uniale of Vlaamse nationale vergunningen, in afwijking van paragraaf 2, eerder moet als de geldigheid van de vergunning eerder verstrijkt, het gewicht of de waarde van de producten voor tweemaal gebruik eerder bereikt is of de vergunningsvoorwaarden niet langer vervuld zijn.

Art. 9.

Dit artikel dient gelezen in het licht van artikel 23, lid 5 van de verordening dat het volgende stelt:
“Verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad, met name de bepalingen ervan inzake vertrouwelijkheid van informatie, zijn van overeenkomstige toepassing.”

Deze verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad van 13 maart 1997 betreffende de wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en de samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften, bepaalt het volgende in artikel 45:

"1. De krachtens deze verordening in welke vorm dan ook verstrekte inlichtingen, met inbegrip van de in het in artikel 23 bedoelde DIS opgeslagen gegevens, zijn vertrouwelijk. Zij vallen onder het beroepsgeheim en genieten de bescherming waarin voor soortgelijke inlichtingen wordt voorzien door de nationale wetgeving van de ontvangende lidstaat en door de overeenkomstige bepalingen die voor de communautaire instanties gelden.

////////////////////////////////////

bewerkstelligen teneinde de efficiëntie van de uitvoercontroleregeling van de Unie te verbeteren en een consequente en doeltreffende uitvoering en handhaving van controles in het gehele douanegebied van de Unie te waarborgen. (...)”

In dat geval is het voor de DCSG onmogelijk dat ze de betrokkenen onmiddellijk in kennis stellen van het feit dat deze gegevens doorgegeven zijn en verwerkt zullen worden. De opdrachten van de handhavingsinstanties verliezen hun impact wanneer aan de betrokkene het recht wordt gegeven inzage te verkrijgen van de hem betreffende gegevens die worden verwerkt. Bij uitbreiding kan ook de uitoefening van andere rechten het onderzoek in gedrang brengen. Het is evident dat wanneer de DCSG bijvoorbeeld gegevens verwerkt omtrent een persoon van wie vermoed wordt dat hij zich schuldig maakt aan een overtreding, deze laatste hieromtrent niet op de hoogte wordt gebracht. Als de DCSG hiertoe namelijk zou worden verplicht, zou de verdachte in de mogelijkheid worden gesteld zijn onwettige praktijken gedurende een bepaalde periode te stoppen of bewijzen te doen verdwijnen, zodat een verdere controle geen zin meer zou hebben. Dit is uiteraard strijdig met de geest van de verordening 2021/821 en van de wet van 11 september 1962.

Dit alles neemt niet weg dat er slechts sprake is van een uitstel van informatie. Op basis van de wetgeving inzake de motivering van bestuurshandelingen zal op een bepaald ogenblik de betrokkene moeten worden geïnformeerd, bijvoorbeeld bij het opmaken van het proces-verbaal met vaststellingen. In die mate is het van belang dat de verplichting tot onmiddellijke informatie zoals die voortvloeit uit de regelgeving over de bescherming van natuurlijke personen bij de verwerking van persoonsgegevens, niet toepasselijk is.

De uitzonderingen betreffen in eerste instantie de artikelen 12 (modaliteiten van informatie en communicatie), 13 (informatie bij rechtstreekse verkrijging) en 14 (informatie bij onrechtstreekse verkrijging). Daarnaast gaat het ook om de artikelen 15 (recht van inzage), 16 (recht op rectificatie) en 17 (recht op wissing). Omdat de verwerking door de DCSG in dat geval zijn grondslag vindt in de vervulling van een taak van algemeen belang moet ook worden voorzien in een uitzondering op artikel 21 (recht van bezwaar dat onder meer geldt als de verwerking gebaseerd is op artikel 6, lid 1, onder e), AVG), 18 (recht op beperking van de verwerking) en 22 (recht van bezwaar tegen geautomatiseerde individuele besluiten). Een uitzondering op artikel 20 AVG is niet vereist omdat dit recht, op basis van lid 3, niet geldt voor verwerkingen als deze gebaseerd zijn op het algemeen belang of een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag.

De uitzonderingen zijn noodzakelijk om belangrijke doelstellingen van algemeen belang van de Vlaamse overheid te waarborgen, zoals voorzien in artikel 23, lid 1, e), AVG, waarbij de goede toepassing van de regelgeving en dienstverlening centraal staan, alsook voor de taken op het gebied van de controle op de uitvoer, doorvoer en overbrenging van producten voor tweemaal gebruik, van de Vlaamse overheid, een taak die valt onder artikel 23, lid 1, h), AVG.

Vooreerst worden de uitzonderingen beperkt tot verwerkingen die betrekking hebben op een welbepaalde natuurlijke persoon. Dit is een toepassing van het proportionaliteitsbeginsel en houdt in dat de uitzondering enkel geldt voor controle op een welbepaalde natuurlijke persoon.

Daarnaast wordt uitdrukkelijk voorzien dat de afwijkingen tijdelijk zijn in de mate dat ze alleen kunnen worden toegepast gedurende de periode tijdens dewelke de betrokkene het voorwerp uitmaakt van een controle, een onderzoek of de daarmee verband houdende voorbereidende werkzaamheden voor zover de toepassing ervan noodzakelijk is voor het goede verloop van de controle, het onderzoek en de voorbereidende werkzaamheden. Het tijdelijke karakter van de uitzondering houdt in dat er slechts sprake is van een uitstel van de uitoefening van de belangrijkste rechten. De uitzondering is niet alleen tijdelijk, maar ook voorwaardelijk: ze geldt alleen als de niet-toepassing van de rechten noodzakelijk is of kan zijn voor het goede verloop van

////////////////////////////////////

Een volgende waarborg voor de betrokkene die er ook moet toe dienen om de betrokken diensten te sensibiliseren, bestaat erin dat de beslissing om deze artikelen niet toe te passen, moet worden gerechtvaardigd ten aanzien van de toezichthoudende autoriteit op het vlak van gegevensbescherming. Deze autoriteit kan immers tussenkomen in geval van onrechtstreekse uitoefening van de betrokken rechten (zie verder). Het is ook mogelijk deze rechtvaardiging voorafgaandelijk, namelijk bij de beslissing over de toepassing van de uitzondering, in het dossier op te nemen. Het is voor de DCSG niet altijd mogelijk om onmiddellijk of op korte termijn een beslissing op schrift te stellen. Het is aangewezen dat de DCSG de beslissing zo snel mogelijk op schrift stelt om de rechtsbescherming van de betrokkene te waarborgen en in voorkomend geval ten aanzien van de bevoegde toezichthoudende autoriteit te kunnen aantonen dat het voor het goede verloop van het onderzoek noodzakelijk is dat de verplichtingen en rechten, vermeld in artikel 12 tot en met 19, en artikel 21 en 22 van de voormelde verordening, niet worden toegepast.

////////////////////////////////////

Dit neemt niet weg dat het mogelijk is dat de DCSG ook andere verwerkingen verricht die niet onder de uitzondering (moeten) vallen. In dat geval kan op het verzoek worden geantwoord dat niet in alle verwerkingen inzage kan gegeven worden en de betrokkene die meer informatie wil over de andere verwerkingen, zich kan richten tot de bevoegde toezichthoudende autoriteit op het gebied van de gegevensbescherming.

Art. 11.

Art. 12.

Art. 13.

3. BESTUURLIJKE IMPACT

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Het advies van de Inspectie van Financiën werd op 25 februari 2025 verleend.

B. ESR-TOETS

////////////////////////////////////

